

Мирјана Никић

ВЕТРУШКА КОЈЕ ОПЕТ ИМА

Уредник
НЕВА САРАВИЈА

Мирјана Никић

ВЕТРУШКА
КОЈЕ ОПЕТ ИМА

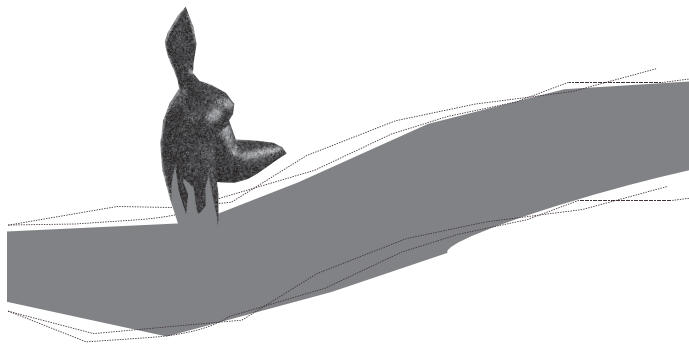

Београд,
2021.

Дунав

Никада нико није могао да обоји Дунав онако како он неће. У јесен не може да буде искричаво плав, у зиму никако зелен, а у лето никада сив.

Спадам, као и ти, у оне који су веровали да могу да га осликају својим бојама

УВОД

У наставку романа *Излет птице из тврђаве*

Зелена светла булеvara привлачила су га да напусти обалу. Стално се питао зашто је човек напустио природу, љубав и реку.

Опет, дивљачки је газио по гасу да би стигао на почетак шесточасовног избора за лепотицу Маја-мија, колико год да су њему биле незанимљиве кандидаткиње још незрелих година. „Шта је то у људском...?“, питао се кад је чуо ударац.

„Мааа, маајмуне“, урлао је мутирани женски глас. Али гле, допирао је у другој и нешто пријатнијој секунди, из белог витког капута испод дугих вршетеће црвених коврца које су ушушкавале дах од хладноће.

Насмејао се сигурно изустивши: „Ко је кога овде...?“ Шамар који му је прекинуо самопоуздање био је додуше смешан, али је одједном схватио зашто је уопште пошао на, њему бесмислен, избор за мис.

„Овакве ствари се десе, али уместо хистерије плаћам и трошкове и кафу“, био је насмејан, да не би добио још један шамар. Али, није добио ни осмех. Помислио је да је сив дан. Но, тад је угледао...

море, море, море, у зеници. Дубок плави град, планету. Тада је почела ова бесмислена, за некога шестосмислена, прича. Ко би рекао да наставка деведесетих има...

*Вратимо се на почетак или крај
романа с конца деведесетих...*

У испражњеном граду он, она и зид. На зиду избледели графит испод ког, гле, усред окамењене напуштености – песма свеже боје:

Отишао октобар
још један

смеју му се
они што остају

док их једе
зима

„Баш смешно”, помисли она у свом познатом дијалогу са собом. Смрзнуће се, ко? Компјутери? Са којих нема ко да чује поруке свету. Статуете, сигурно, неће. Сивокрем мантил био јој је преширок због чега је, језиво, као птица у нестајању, залепршао када је прошла кроз рушевине! Тражећи, а сетила се како је једном тако немајући друга посла, претраживала остатке познате градске тврђаве. Са непознатим дечаком. Трчали су од усхићења. Сада је испред себе имала мушкарца.

– Нисам ништа пронашао. Како твоја женска интуиција?

– Сетила сам се да мора да су били овде. По томе што су исто волели да се пењу пречицама по брдовитом нам граду. А да нису и они збрисали неким „Титаником?”

– Тражио сам ти интуицију, а не црни хумор. Осим тога, многи путници „Титаника” били су богати.

– Ех, кад не би мушка била задња!

– Хеј, смислио сам! А да се укрцаш, ипак, ти на један „Титаник”. Чисто да видиш како је, а ја да претражујем опака места?

– Да ме се отарасиш некако?

– Хеј, једном си остала. Довољно?

– Чуј, не знам, шта није у рееедуу... ааа...

– Хеј, брееее...

Тишина. Испод рушевине он је изашао после пола дана, уз помоћ других трагача. Ње није било. Претражили су сваку рупу, али као да ју је нешто на крилима однело... Када су га питали шта се догодило, кратко је одговарао: „Ветар, јак ветар, пао сам”... „где је она?”, изговарао је уплашено на крају.

ЈЕДАНАЕСТ ГОДИНА КАСНИЈЕ

– Да ставим кафу?

– Дивна моја чекалице, па ти је целог јутра ниси попила због немара свог новог мужића! Ја сам један... једанаест је, еј! – рече као да му није прошло једанаест година самоће.

– Све моје досадашње љубави биле су без наде, па ти заслужијеш чекање. Најзад, бар промил моје скривене пажње. Учаурене у године живота. Године ратова, немаштине, неизвесности и непогода. Зло

тле, па ни мушкарци не цветаху ... Где ли си се ти скривао.

– Где је наша светски ретка куца, већ је заузела базен, дај да је сликам. Ако се опет десе лоши дани, да скапирам да сам живео и „моћно”. Знаш, златна моја, не могу да верујем и нема тога што би ме натерало да предам овај садашњи слатки „чам”. Дођи, ммм... Данас ћемо да ленчаримо! Овде, далеко од Земље планете и земље своје и свега што сам доживео у њој!

– Уххх... ал’ сам имала бурну младост кад ми је једина амбиција да ленствујемо!!! Просто звучи, кева ми!

– Простачки и сладуњавао, личи на „лимунадицу”. Слушај, не чини ли ти се да данас, када људи за ситниш и сами себе сахрањују и пишу себи читуље, та прича не може ником да легне.

– Што да теби буде добро, па ако је још некеме да ти буде бар што, што, што мање. Ако је могуће, да ти позли – што пре.

– Ех бре, дај да скокнемо преко велике баре у шопинг до Црвене јабуке, да поправимо расположење.

– И да променим фризуру. Доста је овој две недеље, досадићу ти.

– Никад – да ми досади неко ко ме из мртве прошлости подигао, на шта ти ја личим?

ПРИНЦ И ПРИНЦЕЗА

Сурова прича сутона, који окамењује поглед, подсетила га је на бол коју је осетио у хотелу у мочвари на једној екскурзији. Када су жабе „певале” растућом хоризацијом, која је у секунд пратила ум-

ножавање срси у његовим грудима. Тада, љубав као да га је гледала из мочваре! Очекивао је да се појави, иако ОНА није знала где се он тад налази, да га изненади, јер је имао осећај да га прати. Кад се вратио сазнао је да је тада „велика она” толико то исто желела ...

Међутим, касније је тек коначно схватио да „љубав нема права”. Да једино љубав нема права на успех. Право да се шета потпуно несметано поред реке, да се слика на мосту са бескрајно спокојним осмехом, са вољеним бићем, кују са њим планови, уз план за тај дан ... Да се заједно и тихо хода и слуша само срећа... Много је бола требало, да схвати да једино љубав на то – нема права. Сви остали имају, сви који рационално почињу и одржавају „причу” и евентуалну дозу симпатије и сигурности у успех, али наравно – дозу. Рекоше још стари Грци да је мера успех свих ствари...

Ту је, код успешних, и дозер за фирму звану брак, која се додуше одржава на најузвишенијим осећањима, мајчинству и очинству.

На све то, тако трајно и успешно, као да имају права сви сем оних који дрхте када им се у било ком трену сретну погледи. Оних који настављају да дрхте годинама потом када се тога сетe.

Схватио је то давно, а никада није умео да објасни. Није прочитао да је ико нашао оправдање и објашњење за то што се љубави увек нешто испречи. Разлози и облици препрека су разни, али неминовни. Његово објашњење да је све што је реткост и драгуљ осуђено на бунт околног света – није га задовољавало. Премда је наставио да живи, и то у дотад само сањаном егзистенцијалном спокоју. Јер, после њеног нестанка и са незнањем да ли је и она негде

наставила, дани су пролазили у раскошном животу у иностранству. Он и супруга коју је тамо „стекао” у круговима одбеглих из трусног региона, били су непрекидно заједно, а раздвојено.

Она, маштајући о путовању у егзотичне јужне крајеве, он сећајући се злих дана. Заједно, попуњавали су савршено прошлост и будућност.

Дани су бивали све светлији.

– Хеј, учини ми се да смо у Ираку, колико је тресло.

– Комшија буши непробушно, хоће већи базен од нашег, да га позовем и кажем да ћемо наш преполовити?

– Ма дај, опет те узбуђује комшилук. Кад је већ такав, бар немој овог лепог поподнева да ми уништиш континуитет – рече он и да би сањарио, заспа.

МЕЂУГРАДСКИ ВОЗНИ РЕД

„Међуградски возни ред” појави се однекуд у његовој глави.

„Копар, Кочани”, а онда и „због општите услови за превоз патници”. Баш патници, сви којима се десило да буду парчићи сломљеног огледала у сопственој свести, бивши станари сна о великој заједници, Ју-словенској држави.

И хиљаду њега у већим и ситнијим комадићима, који одједном запршташе у башти чију тишину није иначе реметио ни инсект на води базена. А ба-

зен се претворио у умањено море, некад заједничко, а никад скроз откривено.

Угледао је себе, у полудремежу, преко пута на лежаљци, поред сопствене жене, како изговара име једне друге ...

– Пет до пет је! Каснимо са спремањем, долазе – сурово су се парчићи распршили и остао је само – базен.

Плаво, округло, без таласа, а око њега се стално одвија цела прича. Али, која, чича-мича, није готова. Нагрнули су са замотуљцима, сви истоветно најдречавијих, шарених а заправо истих боја. Буђење, баш ефектно.

Улетела мисао прекинута је у старту: ноге су биле толико дуге, да му се чинило да са лежаљке устаје цео дан, ноћ, па опет толико! Изнад белих сандала, све је било тамна пут (сем стомака у одблеску пирсинг-пупка): деколте, очи, па и усне боје коже, ненашминкане и ефектне. – Моја добра другарица – најзад је представи Ина.

– Мило ми је, јер сам... ја знам... много знам... много сам слушао о Вама, опс, о теби Глорија!

– Па, није проблем што ме је толико помињала, живот би био досадан без мене, ха, ха, ако нема журбе шта радите поред оваквог „језера”, ма Беверли Хилса!

– Душо, да ти твоја другарица каже, па ту смо негде. А сада ћеш да упознаш нашу Моми, куцу златног репа, као рибица, да доживљај буде „комплит”!

– Мени је драже што сам упознала твоју лепшу половину, сасече Глорија још једном, али и погледом који му је запечатио уста.